

בבית המשפט העליון

רע"פ 3313/12 - א'

לפני: כבוד השופט א' רובינשטיין

המבקש: דן זיסקינד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור ובקשה לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט הבכיר כהן) בעפ"ת 13480-02 מיום 1.4.12

בשם המבקש: עו"ד דוד קולקר

החלטה

א. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופט הבכיר כהן) בעפ"ת 13480-02 מיום 1.4.12, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בירושלים (השופט ד"ר טננבוים) בתת"ע 11-07-3521 מיום 16.1.12, במסגרתו הורשע המבקש והושטו עליו 11 חודשי פסילה מהחזקת רשיון נהיגה; חודשיים פסילה על תנאי; וקנס בסך 500 ₪. עניינה של הפרשה ביטול כתב אישום והגשתו בשנית.

רקע והליכים

ב. כנגד המבקש הוגש כתב אישום אשר ייחס לו עבירה של נהיגה בשכרות בגין כמות אלכוהול מדודה של 315 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף. ביום 2.5.10 ביטל בית המשפט לתעבורה את כתב האישום, וזאת בעקבות פסק הדין בת"ת 11893/07 מדינת ישראל נ' עוזרי (שניתן במותב תלתא בבית המשפט לתעבורה בירושלים) בו הועלה רף השכרות לכדי 400 מיקרוגרם לליטר אויר נשוף. בהמשך הוגש ערעור בעניין עוזרי לבית המשפט המחוזי; הערעור התקבל, ורף השכרות הורד - כך על פי הבקשה - לכדי

290 יחידות. לפיכך הוגש שוב כתב האישום כנגד המבקש, וביום 7.7.11 קיבל המבקש הזמנה נוספת להקראתו. בעקבות זאת הגיש "בקשה למחיקת כתב אישום בשל מעשה בית דין" (נספח ג' לבקשה). נטען, כי "הדין הוא שהחלטה הסוגרת את התיק בין בפסק דין ובין בהחלטה מקדמית מפקיעה את התיק מטיפולו של השופט והדרך היחידה לשנותה היא על דרך הערעור...". בית המשפט לתעבורה לא דן בטענה זו בשום שלב. ביום 16.1.12 הוכרע ונגזר דינו של המבקש שלא בנוכחותו או בנוכחות סניגורו. הסניגור טען, כי לא הגיע לישיבה אותו יום כיון שעשה דרכו לבית משפט זה כדי להגיש עתירה באשר להתנהלות ההליכים בתיק דנא (בג"צ 499/12 קולקר נ' לשכת תביעות התעבורה ירושלים (לא פורסם)).

ג. על פסק הדין מיום 16.1.12 הוגש ערעור לבית המשפט המחוזי. נטען בעיקר, כי ההחלטה מיום 2.5.10 לביטול כתב האישום סגרה את ההליך ולא ניתן היה להגיש שוב את כתב האישום, וכי שגה בית המשפט לתעבורה משלא דן ב"בקשה למחיקת כתב האישום בשל מעשה בית דין" בטרם הרשיע את המערער.

ד. בית המשפט המחוזי קיבל את הטענה לפיה היה על בית המשפט לתעבורה לדון בבקשתו של המבקש למחיקת כתב האישום, וזאת מכוח הוראת סעיף 150 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן החוק), הקובעת בין היתר, כי כאשר נטענה טענה מקדמית על בית המשפט להחליט בה לאלתר, זולת אם ראה להשהות את מתן החלטתו לשלב אחר של המשפט. אולם חרף קבלת הטענה נדחה הערעור, מכוח הוראת סעיף 215 הקובעת, כי "בית המשפט רשאי לדחות ערעור אף אם קיבל טענה שנטענה, אם היה סבור כי לא נגרם עיוות דין". לגופו של עניין נפסק, כי ביטול כתב אישום בעקבות טענה מקדמית אין משמעותו זיכוי, ואינו חוסם הגשתו של כתב אישום אחר.

הבקשה

ה. נטען באריכות, כי יש לראות בביטול כתב האישום מיום 2.5.10 החלטה הסוגרת את התיק, וכי ניתן לחזור ממנה בהליך של ערעור בלבד. לשיטתו של המבקש יש לפרש את ההחלטה מיום 5.2.10 על יסוד סעיף 149(4) לפיו העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה (עמ' 11 לבקשה, פסקה ו'). עוד נטען, כי "אין כל חשיבות לשאלה אם הכרעה זו שגויה אם לאו, אם ניתנה אחרי שהצדדים טענו או שהטיעון נמנע מהם, אם ניתנה במעמד או במעמד צד אחד, או אפילו בהיעדר, ואפילו אם לא הייתה מנומקת ... כל אלה סוגיות שהמקום לדון בהם הוא בערעור כדין על

ההכרעה (פסקה י'). המבקש הפנה לעפ"ת 210-12-07 מדינת ישראל נ' סטפנוב (להלן עניין סטפנוב) שניתן בבית המשפט המחוזי מרכז וטען, כי באותו עניין בוטל כתב האישום מכוח טענה מקדמית, ובית המשפט קבע, כי הביטול סגר את ההליך. נוכח האמור סבור המבקש, כי הדרך היחידה להשיג על ההחלטה מיום 5.2.10 היא על דרך הערעור. את פרשנותו עותר המבקש להעדיף על פני פסיקתו של בית המשפט המחוזי, הואיל ולשיטתו במקרה של ספק יש להעדיף את הפרשנות המקלה עם הנאשם. כן נתבקש, לצד הבקשה העיקרית, עיכוב ביצועו של עונש הפסילה.

דיון והכרעה

ו. אין בידי להיעתר למבוקש. הבקשה נסבה בעיקר על משמעותה של ההחלטה מיום 5.2.10 שביטלה את כתב האישום, ועל כך שבית המשפט לתעבורה נמנע מדיון ב"בקשה למחיקת כתב אישום בשל מעשה בית דין". לא נעלם מעיינו של בית המשפט המחוזי, כי היה על בית המשפט לתעבורה לדון בטענה המקדמית בטרם הוכרע הדיון. אולם פגם זה - כאמור - נרפא מכוח הוראת סעיף 215. נפסק כאמור, כי בנסיבות ביטול כתב אישום מכוח טענה מקדמית אין משמעו זיכוי ואינו חוסם הגשת כתב אישום בשנית. בית המשפט נסמך בין היתר על ע"פ (נצ') 1197/06 מדינת ישראל נ' ציפורה אלימלך (לא פורסם) שם נאמר בין השאר: "אין ספק כי מהוראת סעיף 150 לחסד"פ אין משתמע כי כתב אישום אשר בוטל מחמת קבלתה של טענה מקדמית – לא ניתן להגישו בשנית. אדרבא, מהשוואת הוראות הסעיפים 149-150 לחסד"פ להוראת סעיף 94 לחסד"פ עולה ההיפך הגמור [...] זאת ועוד: ביטולו של האישום מחמת כל אחת מהטענות המקדמיות האחרות הנזכרות בסעיף 149 לחסד"פ [...] עצם ביטולו של האישום אינו חוסם מפני הגשת האישום מחדש, שכן אינו מהווה זיכוי של הנאשם מאותה עבירה".

ז. אכן, סעיף 94 לחוק מורנו, כי "חזר בו תובע מאישום לפני תשובת הנאשם לאישום, יבטל בית המשפט את האישום; חזר בו לאחר מכן, יזכה בית המשפט את הנאשם מאותו אישום". הסעיף מבחין בין זיכוי לבין ביטול. במקרה דנא אין חולק, כי ב"סיבוב הראשון" ביטל בית המשפט את כתב האישום בטרם ניתנה תשובת המבקש, וב"סיבוב השני" הרשיעו בלא שדן בטענתו המקדמית. לפיכך, מכוח הוראת סעיף 94 לחוק אין לראות בביטול "מעשה בית דין" או זיכוי, כי אם ביטול שאינו מונע הגשת כתב אישום בשנית. אכן, בסיבוב השני נמנע בית המשפט מדיון בטענה המקדמית, אולם היא נדונה בבית המשפט המחוזי ונדחתה. בנסיבות אלה נרפא הפגם שנפל בבית המשפט לתעבורה, ולא נמצא טעם להתערבות בפסק דינו של בית המשפט המחוזי.

ח. לא מצאתי מקום לפרשנות לה טוען המבקש. סעיף 94 לחוק מבחין בין המקרה הנוכחי לבין עניין סטפנוב; באותו עניין קיבל בית המשפט לתעבורה טענה מקדמית שנטענה בפועל וקבע, כי עובדות כתב האישום אינן מהוות עבירה, כיון שסבר שהחוק אינו מגדיר מהו "משקה משכר", וכי מכשיר הינשוף אינו קביל (עמ' 1 פס' 2). בית המשפט המחוזי בערעור שם הגיע למסקנה, מפי השופט ד"ר סטולר, כי "במקרה דנן, עיון בהחלטת בית משפט קמא מיום 3.7.07 מעלה כי המדובר בהחלטה שיפוטית מכריעה והמביאה לסיומו של העניין, אשר על כן מדובר בפסק דין". שונה הנדון דידן מעניין סטפנוב; ב"סיבוב הראשון" לא נטענה טענה מקדמית, והמבקש (הנאשם דנא) לא השיב לאשמה. לא בכדי טען המבקש "אין כל חשיבות לשאלה אם הכרעה זו ... ניתנה אחרי שהצדדים טענו או שהטיעון נמנע מהם". אלא שהוראת סעיף 94 לחוק ברורה בהקשר זה, ואינה ניתנת לפרשנות לה טוען המבקש.

ט. נסיונותיו של המבקש להצביע על "כאוס (תוהו ובוהו בלשוננו - א"ר) משפטי" באמצעות הצגתם של מקרים שונים שיש בהם על פי הנטען הכרעות שונות, כעילה למתן רשות ערעור, אינם יכולים להועיל, בכל הכבוד. לא נעלמה מעיניי טענתו של המבקש לפיה היה בכוונתו לטעון בטרם ניתנה ההחלטה מיום 5.2.10, אך בית המשפט לתעבורה לא איפשר זאת. נראה כי טענה זו נועדה לסלול את הדרך לבוא בגדריה של הוראת סעיף 94 לחוק. אולם, אין זה ההליך המתאים לכך, על פי נסיבותיו.

י. יצוין, כי בבקשה עלו טענות נוספות הקשורות באופן כללי בהתנהלות ההליכים בבית המשפט לתעבורה. טענות דומות עלו בעתירתו של המבקש בבג"צ 499/12 האמור ודומה כי הדיון בהן אינו נדרש במסגרת הבקשה למתן רשות ערעור.

י"א. אשר על כן, אין בידי איפוא להיעתר למבוקש וממילא אף לא לבקשה לעיכוב ביצוע העונש.

ניתנה היום, ט"ז באייר תשע"ב (8.5.2012).

ש ו פ ט